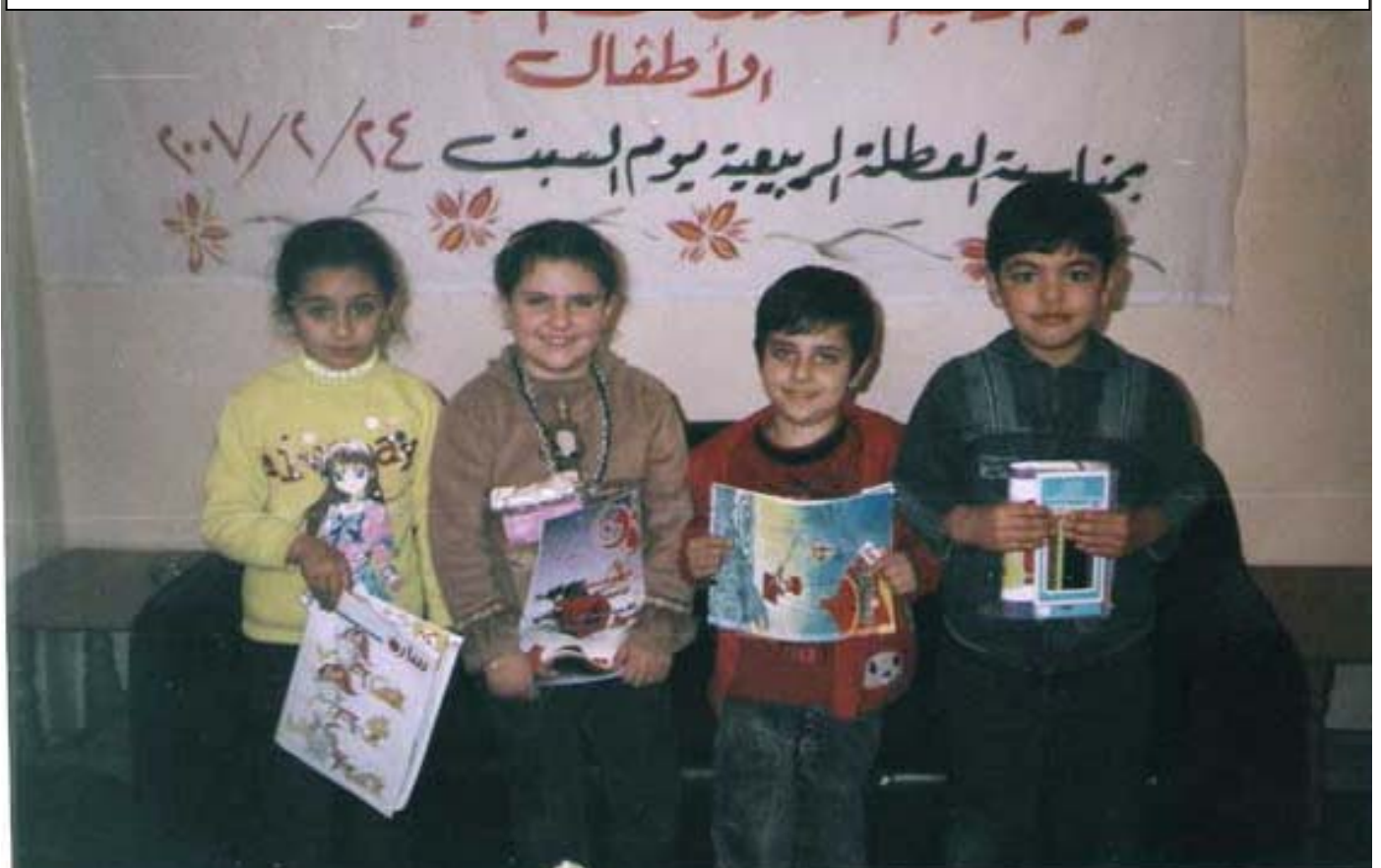

VÄRLDEN OCH VI

Tidskrift om FN, demokrati och federalism

När man läser nyheter i tidningar eller ser på TV kan man få den uppfattningen att det som händer och sker här i världen inskränker sig till mord, rån, krig, terrordåd, misshandel och våldtäkt. Men det finns annat. Ett exempel beskrivs i "Ett litet ljus i Bagdad" som handlar om hur goda krafter startat ett barnbibliotek i Bagdad. Ett annat exempel är arbetet med att ta fram mediciner för "försummade sjukdomar", som främst drabbar utvecklingsländerna

J.B.

Innehåll:

sid

Ett litet ljus i Bagdad

2

Försummade sjukdomar

4

Rashygien i 1900-talets Sverige

5

Havsrätts-konventionen

8

Nummer 2-3

Årgång 59

2007

ISSN 0346-4881

Förbanna inte mörkret – ett litet ljus i Bagdad !

av Anita Lilburn

Enligt FN: s Barnkonvention ”har alla barn rätt att (över)leva och att utvecklas. De har rätt att fostras till ett ansvarsfullt liv i ett fritt samhälle i en anda av förståelse, fred, tolerans, jämlikhet mellan könen och vänskap mellan alla folkslag, etniska, nationella och religiösa grupper och urinvånare”.

Barnens rättigheter sitter löst i dagens Irak. Död-
ligheten och sjukligheten bland barn är mycket
hög - den år 1991 förstörda och aldrig återupp-
byggda infrastrukturen, tretton års ekonomiska
sanktioner, krig, ockupation har förstört livet för
en hel generation. Tillvaron omkring dem präglas
av våld, misstänksamhet, otrygghet. Livet är fruk-
tansvärt, skrämmande, onormalt – särskilt för
barnen.

Men i Bagdad, i ett religiöst och etniskt blandat
område finns ett litet barnbibliotek dit barnen kan
gå och lyssna på sagor och berättelser, läsa själva,
rita och måla, sjunga, undervisas i datakunskap.
Det är en mötesplats där barn från olika etniska
och religiösa grupper får träffas och ha det roligt
tillsammans och genom böckerna gå in i andra
världar en liten stund, utveckla fantasi och inle-
velseförmåga, se att vi är alla så lika trots alla
våra olikheter. På grund av säkerhetsriskerna vå-
gar vuxna ofta inte gå ut eller släppa ut sina barn.
Ändå kommer varje dag bibliotekspersonalen och
barn till biblioteket och det måste nog ses som
hjältomodigt!

Bakgrunden är denna:

Efter många års motstånd mot de ekonomiska
sanktionerna mot Irak och sedan mot kriget och
ockupationen beslöt Svensk-irakiska Solidaritets-
kommittén (SISK) att söka pengar för något
gräsrotsprojekt i Irak. Vi förmodade att en hel del
sådana skulle växa upp även under ockupationen
– livet går ju trots allt vidare och det civila sam-
hällets behov var och är oändliga. Det spelade
nästan ingen roll vad vi sökte bidrag för. Men ef-
tersom behovet av böcker, bibliotek, läskunnighet,
läsglädje sällan betonades i biståndsdebatten be-
slöt vi att söka medel för ett barnbibliotek i
Bagdad.

I slutet av året 2005 beviljades vi Sida-bidrag för
detta projekt som, i likhet med andra NGO-
projekt i Irak, administreras av Olof Palmes Inter-
nationella Center. Vi köpte böcker av Mona
Henning från bokförlaget Dar al Muna i Stock-
holm, ett litet förlag som specialiserat sig på att
översätta svensk och anglosaxisk barnlitteratur till
arabiska. Medlemmar av projektgruppen reste till
Bagdad i februari 2006 för ett s.k. uppstart-möte
med den irakiska projektgruppen. Med sig på re-
san hade de 60 kg Pippi Långstrump, Bröderna
Lejonhjärta, Anne på Grönkulla, Alfons Åberg
etc., som överlämnades som en första grundplåt
till bokbeståndet. På plats finns sedan en tid också
en del arabiska barnböcker och det är förstås me-
ningen att det beståndet ska växa. Vi vill ju inte
utsätta barnen för kulturimperialism!

Under tiden hade vår samarbetsorganisation i
Bagdad, Irakiska Kvinnoförbundet, hittat en lokal,
skaffat möbler, hyllor och datorer och anställt tre
personer för att sköta arbetet. I april 2006 öppna-
des biblioteket. Redan vid invigningen kom barn
från olika delar av Bagdad och sedan dess besöker
ett tjugotal barn biblioteket varje dag.

Projektgrupperna har etablerat ett barnboksbiblio-
tek som med sin verksamhet ger barnen tillgång
till litteratur och barn- och ungdomskultur. Dess-
utom anordnar biblioteket olika kulturella
aktiviteter och små tävlingar och fester för barnen.
Bl.a. har en utställning med barnens teckningar
anordnats med prisutdelning för bästa teckningar
och ett samarbete med Filmskolan i Bagdad in-
letts. — Sedan en tid har en fri teatergrupp i
Bagdad, ”Fredens barn”, kontakt med biblioteket,
och planen är att de ska öva in teaterpjäser med de
barn som vill för att sedan ordna föreställningar
för föräldrar och vänner till barnen.

På många håll i arabvärlden har barnkultur och barnböcker låg status och uppfattas inte som jämbördiga med vuxenlitteratur. Det är heller inte vanligt att ha ett aktivt utbyte med barnen och i undervisningen bejaka och bekräfta deras upplevelser och erfarenheter. Utan utbildning av personalen riskerar en stor del av litteraturens potential att gå förlorad.

Därför blev vårt nästa steg att ordna en tio dagars workshop för de kvinnor som arbetar på biblioteket, en utbildning som ägde rum i Amman, Jordanien i februari 2007 med palestinska utbildare som sponsrades av Diakonia i Jerusalem och Utbildningsministeriet i Ramallah. På de palestinska områdena har nämligen de senaste tio åren ett liknande projekt genomförts men i mycket större skala. Även där gav Sida medel i början och Diakonia administrerade projektet. Utbildning av hundratals bibliotekarier och lärare i hur man arbetar med barnlitteratur och utnyttjar dess fulla potential har utförts i de palestinska områdena och i dag finns en hel del erfarna lärare i ämnet. Att t ex introducera den olydiga och självständiga Pippi i en arabisk kultur är inte okontroversiellt. Men barnen älskar henne! Och att läsa Selma Lagerlöfs Bortbytingen kan ge upphov till många fruktbara diskussioner om barmhärtighet och etiska dilemman.

En irakisk medlem av vår projektgrupp trotsade nyligen farorna med att resa till och att befinna sig i Irak och reste i april 2007 till Bagdad för att besöka biblioteket. Enligt henne blir situationen i Irak allt värre - men biblioteket överlever, är välbesökt och det finns planer på att etablera kontakt med ett annat Sida-finansierat NGO-projekt i Bagdad : barnteater som spelas av Gränslösa Teatern. Kanske kan barnen själva sätta upp pjäser med hjälp av denna grupp.

Problemet är som alltid finansiering av projektet. Vi skulle ju helst se att det inte stannade vid ett enda litet bibliotek i ett begränsat område utan spred sig till skolor, andra områden i Bagdad och även till andra städer i Irak, som bokprojektet gjort i de palestinska områdena. Det är i skrivandets stund osäkert om Sida kommer att bevilja

pengar till biblioteket för år 2008. Vi samlar därför in pengar från allmänheten för att biblioteket ska kunna leva vidare och utvecklas.

Så många fasansfulla nyheter når oss från Irak. Men barnboksbiblioteket i Bagdad är ändå ett litet ljus i mörkret och det finns många fler. Gräsrotsprojektet, särskilt för barns och ungdomars och kvinnors rättigheter kämpar på i Irak i en anda av beslutsamhet och ”trots allt”- hoppfullhet.

Svensk-Irakiska Solidaritetskommittén (SISK) är en svensk NGO som motsätter sig ockupationen av Irak och ser den som ett av de främsta hindren för en fredlig och demokratisk utveckling av landet. Kommittén stöder fackligt och kulturellt utbyte mellan folken och ger praktiskt och ekonomiskt stöd till lokala irakiska gräsrotsprojekt utanför ockupationsmaktens kontroll.

Irakiska Kvinnoförbundet startades 1952 och har som sin målsättning ett demokratiskt och självständigt Irak samt kamp för kvinnors och barns rätt i samhället. Förbundet är öppet för alla kvinnor som stöder dess målsättning, oavsett etnisk tillhörighet och religion.

Om ni vill stödja barnbiblioteket i Bagdad kan ni sätta in ert bidrag på Fredsrådsfondens 90-konto: pg-nummer 90 03 80 – 7

Märk talongen ”Barnbiblioteket i Bagdad”

Försummade sjukdomar

av Jan Bellander

Läkemedelsindustrin intresserar sig inte för sjukdomar som främst drabbar u-länderna

Globala sjukdomar är sjukdomar som drabbar människor överallt på jorden. Dit hör cancer, diabetes, allergier och hjärt/kärl-sjukdomar och en del infektionssjukdomar såsom mässling, influensa och hepatit B. Läkemedelsindustrins forsknings- och utvecklingsarbete är främst inriktat på dessa sjukdomar.

Försummade sjukdomar är sjukdomar som huvudsakligen drabbar människor i utvecklingsländer, men där det finns en tillräckligt stor marknad i rika länder för att läkemedelsindustrin skall finna det värt att investera i viss forskning för mediciner eller diagnostiska produkter. Hiv/aids, malaria och tuberkulos hör till dessa sjukdomar.

De mest försummade sjukdomarna är sjukdomar som nästan uteslutande drabbar människor i fattiga länder. Exempel är sömnsjuka (varianter i Afrika och Latinamerika), Chagas sjukdom, kala azar, lymfatisk filarios, denguefeber och burulisår. De är alla allvarliga sjukdomar, men få av de människor som drabbas har råd att betala för mediciner och behandlingar. Därför faller dessa sjukdomar utanför den medicinska industrins intresseområde. Den lilla forskning som görs finansieras nästan uteslutande med offentliga medel och bidrag från humanitära organisationer.

Sedan 2003 har det funnits ett internationellt forskningsinstitut, DNDi (Drugs for Neglected Diseases institute, www.dndi.org) som arbetar med vad man kan kalla alternativ läkemedelsutveckling, dvs. läkemedelsutveckling för de försummade och mest försummade sjukdomarna. Grundare och sponsors är sju organisationer, bl.a. medicinska stiftelser och institut i Brasilien, Indien, Kenya, Malaysia och Frankrike, vidare UNDP/World Bank/WHO:s "Special Programme for Research and Training in Tropical Diseases" (TDR), och föreningen "Läkare utan gränser".

DNDi är inriktad på att få fram bättre mediciner och tester och säkra tillgång till verktyg för arbete i fält för de mest försummade sjukdomarna. DNDi arbetar inte med egna utvecklingsprojekt utan genom att uppmuntra samverkan mellan olika låg- och medelinkomstländer, och mellan rika och fattiga länder. DNDi stöttar och optimerar befintliga initiativ, och erbjuder expertis, framför allt i slutfasen av utvecklingsprocessen.

Pressmeddelande från "Läkare utan gränser" 2007-03-01:

Det har länge saknats en billig, icke patenterad, effektiv och lättanvänd malariabehandling. Därför är den nya kombinationsmedicinen ASAQ hett efterlängtat.

Läkare Utan Gränser välkomnar lanseringen av den nya, lättanvända och billigare kombinationstabletten mot malaria. Behandlingen, som kallas ASAQ, är resultatet av forskning utförd av det icke vinstdrivande "*Drugs for Neglected Diseases initiative*" (DNDi) i samarbete med Sanofi-aventis. (Sanofi-aventis bildades 2004 genom en sammanslagning av Sanofi Synthélabo och Aventis Pharma. Företaget blev genom fusionen ett av världens ledande läkemedelsbolag. Huvudkontoret ligger i Paris.)

Världshälsoorganisationen (WHO) rekommenderar så kallade ACT-kombinationer för att behandla malaria i de flesta av världens länder. Men det råder brist på det läkemedlet. Under 2006 fanns färre än 80 miljoner behandlingar att tillgå, trots att mellan 400 och 500 miljoner människor insjuknar i malaria varje år.

– Den nya medicinen kommer att göra malariabehandlingen mycket enklare för patienterna, säger läkaren Michel Queré, medicinsk koordinator för Läkare Utan Gränser i Tchad, där de medicinska teamen behandlade nära 80 000 malariafall under 2006. Till exempel behöver barn bara ta en, i stället för fyra, tabletter om dagen under en tredagarsbehandling. Detta kommer att öka andelen som fullföljer sin behandling och minska risken för resistens.

Den nuvarande kostnaden för ACT är det främsta hindret för att göra dem mer tillgängliga. Den nya ASAQ-kombinationen kommer att kosta mindre än tre kronor och femtio öre för barn och under sju kronor för ungdomar och vuxna

– ASAQ är den första produkten DNDi och dess partners lanserar och eftersom läkemedlet inte är skyddat av något patent kan det tillverkas av flera företag. Tillgängligheten blir alltså god och priset kan hållas nere, säger läkaren Christophe Fournier, Läkare Utan Gränserns internationella ordförande.

Rashygien i 1900-talets Sverige

av Torulf Gunnarsson

Rasdiskriminering är numera inte politiskt korrekt. Men ända fram till slutet av 1900-talet arbetades det på fullt allvar med "rashygien", även i Sverige.

I FN antogs i december 1948 en deklaration om mänskliga rättigheter. I denna anges att

"Var och en är berättigad till alla de rättigheter och friheter som uttalas i denna förklaring utan åtskillnad av något slag, såsom på grund av ras, hudfärg, kön, språk, religion, politisk eller annan uppfattning, nationellt eller socialt ursprung, egendom, börd eller ställning i övrigt."

Nuförtiden är det alltså inte politiskt korrekt att diskriminera på grund av ras. Men så har det inte alltid varit, inte heller i Sverige.

I Europa förklarades under 1700-talets upplysningstid världens olika typer av samhällen utifrån utvecklingsteorier. En av den tidens framträdande idéer var att samhällena utvecklats från barbari till civilisation eller från en lägre till en högre nivå. Det europeiska samhället var först civiliserat och högre medan jordens andra samhällen var mer eller mindre barbariska och också på olika lägre nivåer. Det fanns flera teorier om vilka olika mänskliga raser som existerade. Men gemensamt var att även raserna delades in i lägre och högre stående och de europeiska raserna värderades högst. Människor i de "lägre" kulturerna tillhörde automatiskt "lågt" stående raser med sämre egenskaper. Dessa kulturhierarkiska idéer var väl etablerade i Sverige på 1820-talet, långt innan Darwin publicerade sina teorier om utvecklingsläran.

Precis som djuren kom alltså människan att delas in i olika raser med speciella karaktärsdrag. Man började prata om rastillhörighet även när det gällde människor.

Den svenska rasbiologins höjdpunkt

Kring sekelskiftet 1900 väckte ras- och folkfrågor allt större intresse i Sverige.

Allt mer tilltro sattes till ärftlighetsforskningens möjligheter. Steget från växt- och djurförädling till människoförbättring var inte långt. Omkring 1910 bildades *Svenska sällskapet för rashygien*. Att ett av världens första sällskap för rashygien bildas just här beror dels på det stora intresset för biologi i Sverige. Men också på att det finns så goda förutsättningar att utforska människans ärftlighet i Sverige. Sveriges befolkning är nämligen väl dokumenterad via folkbokföring och officiell statistik, precis det underlag som forskarna behöver. Ett typiskt citat från den tiden:

"Det föds för många barn till lågutbildade industriarbetare, judar, tattare, sinnesslöa och kriminella. Dessa människors fortplantning måste begränsas. Svenska folket måste lära sig se till allmännyttan snarare än till den personliga tillfredställelsen, när det gäller att bilda familj."

Rasbiologiskt tänkande var inget kontroversiellt vid denna tid.

I boken "Arv och ras" (utgiven 1940) beskrivs en uppfattning som vid den tiden var tämligen spridd - kanske mer i Tyskland än här - nämligen att den "nordiska rasen" skulle vara överlägsen alla andra raser. Individer av den nordiska rasen skulle vara blå- eller gråögda, ljushåriga, ha avlångt ansikte och vara relativt långa och smärta. Författaren skriver om detta: *"Denna ras skall vara speciellt företrädd i Sverige. ... Utländska rasforskare, som besöka vårt land, känna sig dock oftast besvikna, när de se de en smula fetlagda medelålders svenskarna. Den idealtyp de föreställa sig är inte så vanlig. ... Vid en tidigare undersökning [visade det sig att] i vårt land endast 10 % av de värnpliktiga fyllde de uppställda fordringarna på nordisk ras."*

Rasbiologiska institutet

Med stöd från samtliga politiska partier startades 1922 det svenska "*Rasbiologiska Institutet*" i Uppsala. Planerna på ett sådant forskningsinstitut hade då diskuterats både nationellt och internationellt under ett par decennier. Herman Lundborg blev institutets första chef. Han efterträddes 1936 av Gunnar Dahlgren. Enligt direktiven skulle Rasbiologiska institutet framförallt dokumentera den svenska befolkningen. Totalt mättes ca 100 000 svenskar, främst barn och ungdomar i skolor. Men mätningar gjordes även av värnpliktiga, patienter vid sjukhus och interner vid fängelser. Resultaten publicerades i bland annat "Svensk Raskunskap" år 1927 och i en tysk översättning 1928.

"Kris i befolkningsfrågan"

1934 kom Alva och Gunnar Myrdals bok *Kris i Befolkningsfrågan*. Boken slog fast att de minskade barnkullarna var ett problem. Lösningen var sociala och ekonomiska reformer som skulle garantera barnfamiljernas levnadsstandard. Men Myrdals diskuterade befolkningsfråga också ur en "kvalitativ" sida och kom därmed att förespråka en långtgående steriliseringspolitik. Det moderna samhället ställde högre krav på människorna hävdade de. Steriliseringsfrågan hade två sidor menade Myrdals. Den *eugeniska* som handlade om rashygien och sjukdomsutrotande (som de tyckte hade mindre betydelse) och den viktigare *socialpedagogiska* sidan (hänsyn till uppfostringsmiljöns olämplighet). Deras bok kom att slå an tonen för 30-talets befolkningsdiskussion, bland annat lade den grunden för det rashygieniska synsätt som ledde fram till en utvidgad steriliseringslag 1941. Man ville nämligen utjämna barnafödandet mellan olika befolkningsgrupper. Det var helt enkelt "fel" människor som fick barn!

Första steriliseringslagen 1935

Sveriges första steriliseringslag trädde i kraft 1935. Man hävdade att opinionen i stort sett var enig om behovet av en lagstiftning som skulle förhindra tillkomsten av "mindervärdig" avkomma. Man menade att något tvång inte skulle användas utan att man skulle genom samtal förbereda personen. Sterilisering *utan samtycke* fick enligt lagen dock ske vid "sinnessjukdom, sinnesslöhet eller annan rubbning av själsvärksamheten"

om personen ifråga kunde betraktas som varaktigt oförmögen att samtycka till åtgärden (s.k. rättsinkapacitet). Förutsättningen var att den som steriliserades för framtiden "var ur stånd att handhava vårdsnaden om sina barn" (social indikation), eller genom arvsanlag skulle komma att "överföra sinnessjukdom eller sinnesslöhet" (eugenisk indikation). Två läkare skulle i samråd kunna fatta beslut om sterilisering av psykiskt utvecklingsstörd. Skälen för att sterilisera den gruppen var att man hoppades kunna uppnå en rashygienisk förbättring. Övertalning användes ofta för att få till en sterilisering. Ett alternativ var att kräva att patienten gick med på sterilisering för att t ex bli utskriven från en anstalt. Sterilisering av icke utvecklingsstörda beslutades av Medicinalstyrelsen.

Strängare steriliseringslag 1941

1941, under andra världskriget, införde riksdagen en ny hårdare steriliseringslag. Enligt den nya lagen kunde människor från "samhällets botten-skikt", dvs. lösdrivare, kriminella, alkoholister m.fl., steriliseras *utan eget samtycke*. 1941 års beslut om ny lag innebar att utifrån eugeniska skäl så handlade det nu inte bara om psykiskt sjuka och utvecklingsstörda, utan även om dem som genom arvsanlag befarades överföra svår sjukdom eller "lyte".

När det kom till sociala skäl utvidgades de till att förutom sinnessjukdom och sinnesslöhet även omfatta "asocialt levnadssätt". Någon koppling till genetisk undermålighet var här alltså inte längre nödvändig. Dessutom krävdes det inte längre att personen var "ur stånd" att vårda ett barn utan det räckte med "uppenbart olämplig". Tillkom gjorde också medicinskt motiverad sterilisering av kvinnor. Den nya lagen innebar dock att alla steriliseringar prövades av Medicinalstyrelsen. Fortfarande kunde dock sterilisering ske utan prövning vid medicinsk indikation på rättskapabel kvinna och vid nödfallsoperationer.

De rashygieniska argumenten stod i fokus. Lagen var "*ett betydelsefullt steg framåt i riktning av att sanera den svenska folkstammen, att befria den ifrån fortplantning av arvsanlag, som leda till att i framtida generationer det förekommer individer, som icke äro önskvärda medlemmar av ett sunt och friskt folk*" (justitieminister K G Westman).

Med steriliseringslagen hade svenska politiker öppnat vägen för en befolkningspolitik med utrymme för *negativ rashygien*. Fram till 1940 var antalet steriliserade mindre än 300 per år. Chefen för Rashygieniska Institutet, Gunnar Dahlgren, skrev 1940 om detta

"... praktiskt taget alla individer som steriliserats [har] varit kvinnor. Endast något 10-tal män årligen har blivit föremål för sterilisering och dock bör det ju finnas ungefär lika många mindervärdiga män som kvinnor".

Efter 1941 ökade emellertid antalet steriliserade kraftigt – mellan 1500 och 2000 per år fram till 1975 då lagen avskaffades. Mellan 1935 och 1975 steriliserades i Sverige totalt 63 000 personer. Det enda land där sterilisering tillämpades i större utsträckning än i Sverige var Nazityskland.

Angående steriliseringslagarnas tillämpning kan man tillägga att subjektivitet och fördomar mot det "annorlunda" ofta styrde vilka som blev steriliserade. I steriliseringsansökan kunde man skriva "ansiktsuttrycket ointelligent". Diagnoserna tillämpades godtyckligt. "Sinnesslö" kunde lika väl handla om personer som verkligen hade någon form av psykisk utvecklingsstörning som människor som bara kommit på kant med samhället, t ex tonåringar som snattat.

Svensk myt blev nazistisk raspolitik

Man kanske tror att Sverige inspirerades av de tyska nazisterna när det gäller de rashygieniska strävandena. Men det var egentligen tvärtom. Det var nazisterna som delvis inspirerades av Sverige och den rasbiologiska forskning som bedrevs här. Framförallt tog man till sig tankarna om att man kunde "rena" den tyska (germanska) rasen som blivit så "uppblandad" av bland annat judar. Man arbetade därefter under 1930- och 40-talen för att skapa en ren, germansk, "arisk" ras.

Källor:

Forum för levande historia > Rasbiologi, www.levandehistoria.se/
Gunnar Dahlgren: "Arv och ras" (Nordisk Rotogravyr, Stockholm 1940)

Det rasbiologiska institutet hade en omfattande föreläsungsverksamhet. Bl.a. föreläste flera av de tyska vetenskapsmän som senare skulle komma att leda det rashygieniska arbetet i Tyskland där. Några av dem var till och med verksamma vid institutet i Uppsala under 1920-talet. 1933 förändrades dock den nära relationen mellan svenska och tyska rasbiologer. Det rasbiologiska institutet befann sig då i kris. Man skulle dessutom byta chef. Utvecklingen i Tyskland och Herman Lundborgs utspel för att hålla sig kvar som chef ledde till att många tyckte institutet lika gärna kunde läggas ner. Till slut tillsatte man 1936 en ny chef, Gunnar Dahlberg, och institutet fick en helt ny inriktning. Det blev därmed också en vändpunkt för svensk rashygien. Från tyskt håll ansågs att institutet "hade fallit i rövarhänder".

Rasbiologin efter kriget

Tysklands sammanbrott ledde inte automatiskt till rasbiologins och rashygienens sammanbrott. Det var konstigt nog få som såg något samband mellan den tyska utvecklingen och svensk steriliseringspolitik t ex. Tvärtom fördömde flera av de svenska steriliseringsförespråkarna kraftigt tyskarna samtidigt som man försvarade den svenska rashygien.

Den gamla traditionella rashygien blev allt mer osynlig. Steriliseringsarna minskade och genomfördes nu av medicinska skäl istället för eugeniska. Synen rent allmänt på psykiskt sjuka och utvecklingsstörda ändrades också även om indignationen över andra gruppers lösaktiga leverne och asocialitet levde kvar långt in på 1960-talet. Psykiskt utvecklingsstörda fortsatte steriliseras in på 60-talet. Omprövningen kom först runt 1970. 1941 års steriliseringslag avskaffades först 1975. Då förbjöd riksdagen all sterilisering utan samtycke.

Avs.:
Sveriges Världsfederalister
c/o Bellander, Kärrgränd 36
162 46 VÄLLINGBY

FÖRENINGSBREV

VÄRLDEN OCH VI nr 2-3 2007

Havsrätts-konventionen, UNCLOS

av Jan Bellander

Havsrätten - internationella konventioner och sedvanerätt om uppdelning av havet och dess resurser, från botten och uppåt - fick sin formella form under åren från 1958 till slutet av 1970-talet. FN höll sin första havsrättskonferens 1958 och de 86 stater som deltog enades om fyra konventioner. Dessa har numera tagits över av reglerna i UNCLOS. "United Nations Convention on the Law of the Sea".

De nordiska länderna ratificerade konventionen 1996 (Danmark dock först 2004). Idag, 2007, har 153 stater skrivit på och ratificerat UNCLOS-konventionen.

USA var den stat som ursprungligen tog initiativet till Havsrätten, men när den funnit sin form 1982 så vägrade Reagan-administrationen att skriva på. Bill Clinton skrev visserligen på konventionen, men den blev aldrig ratificerad av senaten. Så sent som i maj 2007 uppmanade Georg W Bush dock senaten att skriva på Havsrättskonventionen "senast 2008" (då Bushs presidentskap går ut).

Världen och Vi (VoV) är en kulturtidskrift som vill diskutera

- ♦ förutsättningarna för en global demokratisk rättsordning
- ♦ reformering och stärkande av Förenta Nationerna
- ♦ federalism på lokal, regional och global nivå

Världen och Vi utkommer med fyra nummer per år.
Web-adress: hem.passagen.se/svf/vov.htm

Ansvarig utgivare:
Bengt Lindqvist

Redaktionskommitté:
= Jan Bellander -- tel / fax (08) 795-6004,
Kärrgränd 36, 162 46 Vällingby
e-post: jan.bellander@telia.com
= Karl af Geijerstam
e-post: karlafg@yahoo.com

VoV skickas till alla medlemmar i Sveriges Världsfederalister (SVF), se rutan till höger. Man kan också prenumerera: helår 100:- kr, (lösnummer 25:- kr)

Utgiven av Sveriges Världsfederalister (SVF)
c/o Karl af Geijerstam, Trädgårdsvägen 18
468 32 VARGÖN

postgiro 5 55 50-8

Föreningen Sveriges Världsfederalister (SVF) är den svenska organisationen i World Federalist Movement (WFM).

WFM är en internationell rörelse som sedan 1947 har verkat för reformering och demokratisering av Förenta Nationerna, och för en starkare global rättsordning. WFM, som har konsultativ status i ECOSOC (FN:s ekonomiska och sociala råd), verkar inom olika globala samhällsfrågor, så som folkrätt, nedrustning, miljö, mänskliga rättigheter och utveckling.

SVF vill också väcka diskussion om federalism och om dess betydelse för fred och utveckling – lokalt, regionalt, och på lång sikt i en federation av alla världens stater, en **demokratisk världsfederation**.

SVF är medlem i Svenska FN-förbundet.

SVF söker med olika projekt bidra till debatten om lösningar på världsomspännande problem samt FN:s reformering. Vi vänder oss till alla er som har intresse för globala frågor.

Web-adress: hem.passagen.se/svf/

Medlemsavgift/ år:

helbetalande: 200:- kr

nya medlemmar (första året), samt medlemmar under 26 år: 100:- kr

postgiro 5 55 50-8